

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **M. M.**, so sídlom R. X., M., IČO: X., právne zastúpeného **JUDr. M. V., advokátkou**, so sídlom Z. X., M., proti žalovanému: **Prezídium Policajného zboru**, odbor poriadkovej polície, so sídlom Račianska 45, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-441-8/OPP-2009 zo dňa 28. augusta 2009, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 190/2009-41 zo dňa 17. marca 2011, jednomyseľne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 190/2009-41 zo dňa 17. marca 2011 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) na základe žaloby zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „OSP“) v záhlaví uvedené rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave (ďalej len ako „prvostupňový správny orgán“) č. KRP-211-8/PP-2009 zo dňa 3. júla 2009 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Napadnutým rozhodnutím žalovaný podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „správny poriadok“) zamietol odvolanie žalobcu, ako účastníka správneho konania a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie, ktorým bola žalobcovi, za porušenie ustanovenia § 26a ods. 1 zákona SNR č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 564/1991 Zb.“ alebo „zákon o obecnej polícii“), uložená podľa § 26b ods. 1 písm. a) zákona o obecnej polícii, pokuta vo výške 1.000 €. O trovách konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešného žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi na účet jeho právnej zástupkyne trovy konania v celkovej výške 252,35 €.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, odvolávajúc sa na ustanovenia § 1, § 26b ods. 1 písm. a) zákona o obecnej polícii a na ustanovenie § 2 ods. 1, 2 vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 532/2003 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona Slovenskej národnej rady č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „vyhláška č. 532/2003 Z. z.“) uviedol, že v preskúmvanej veci bolo nesporné, že prvostupňový správny orgán uložil žalobcovi

pokutu vo výške 1.000 € z dôvodu, že tento podľa jeho názoru nedostatočným spôsobom rešpektoval ustanovenie § 26b ods. 1 písm. a) zákona o obecnej polícii tým, že ministerstvu nepredložil v lehote ustanovenej zákonom správu o činnosti obecnej polície. Poukázal tiež na to, že bolo nesporné, že žalobca sa v správnom, ale aj v súdnom konaní bránil tým, že predmetnú správu odoslal riadne a včas e-mailovou formou dňa 31. marca 2009, pričom z odôvodnenia prvostupňového správneho rozhodnutia je zrejmé, že prvostupňový správny orgán mal za to, že takáto správa doručená nebola, avšak z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného vyplýva, že predmetná správa doručená bola, lenže žalovaný ju nepovažoval za relevantnú listinu, keďže nie je možné zistiť jej autenticitu a neobsahuje zákonom predpísané náležitosti, t.j. podpis náčelníka obecnej polície, podpis starostu obce a odtlačok pečiatky obce, ktoré vyžaduje vykonávacia vyhláška k zákonu o obecnej polícii. Z uvedeného mu preto vyplývalo, že zo záverov oboch rozhodnutí správnych orgánov vyplývajú odlišné stanoviská, keď prvostupňové správne rozhodnutie sa odvoláva na skutočnosť, že žalobca porušil zákon v dôsledku toho, že predmetnú správu nezaslal riadne a včas a napadnuté rozhodnutie vychádza z právneho názoru, že žalobca správu poslal, avšak táto neobsahovala zákonom vyžadované náležitosti. Konštatujúc, že zákon o obecnej polícii, ani vykonávacia vyhláška č. 532/2003 Z. z. neriešia spôsob resp. formu, akou má byť predmetná správa o činnosti obecnej polície za predchádzajúci kalendárny rok odoslaná, čo znamená, že zákon neustanovuje presnú formu odoslania tejto pošty napríklad vo forme doporučenej listovej zásielky a pod., poukázal na to, že táto skutočnosť nemôže byť vykladaná na ujmu účastníka správneho konania, t.j. v tomto prípade žalobcu, dodajúc, že žalobca v konaní nesporne preukázal, že predmetnú správu poslal riadne a včas vo forme e-mailovej pošty. Z vyššie uvedených dôvodov zastal názor, že žalovaný správny orgán sa nedostatočným spôsobom riadil ustanovením § 3 ods. 1 správneho poriadku a rovnako tiež nesprávnym spôsobom aplikoval ustanovenie § 26 zákona č. 564/1991 Zb. v spojení s vyhláškou č. 532/2002 Z. z. a preto napadnuté rozhodnutie žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. a) OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. O trovách konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešný žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi na účet právnej zástupkyne trovy konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia za 3 úkony právnej pomoci, a to za 2 úkony právnej pomoci v roku 2009 (prevzatie a príprava vecí, podanie žaloby) á 53,49 € + 2x režijný paušál á 6,95 €, t.j. spolu 119,90 € a za 1 úkon právnej pomoci (účasť na pojednávaní) 57 € + režijný paušál 7,41 €. Ďalej náhrada trov právneho zastúpenia pozostáva z náhrady cestovného z Malaciek do Bratislavy a späť vo výške 4,63 €, z náhrady za stratu času vo výške 29,64 € a z 20 % DPH zo sumy 2x 55,49 € a 57 €, t.j. 32,96 €. V prípade režijných výdavkov, náhrady cestovného a náhrady za stratu času s poukazom na ustanovenie § 18 ods. 4 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom do 31. mája 2009, DPH nepriznal.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, navrhujúc Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne, alternatívne sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil ustanovením § 205 ods. 2 písm. f) OSP, majúc za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Nestotožniac sa s právnymi závermi krajského súdu, že zo záverov oboch rozhodnutí správnych orgánov vyplývajú odlišné stanoviská, keď prvostupňové rozhodnutie o uložení pokuty sa odvoláva na skutočnosť, že žalobca porušil zákon tým, že predmetnú správu nezaslal riadne a včas a druhostupňové rozhodnutie vychádza z právneho názoru, že žalobca predmetnú správu poslal, avšak neobsahovala zákonom vyžadované náležitosti, poukázal

na to, že žalobcovi bola uložená podľa § 26b ods. 1 písm. a) zákona o obecnej polícii pokuta vo výške 1.000 € za to, že si nesplnil povinnosť ustanovenú v § 26a zákona o obecnej polícii tým, že do 31. marca 2009 nezaslal Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky (ďalej len ako „MV SR“) správu o činnosti obecnej polície za predchádzajúci kalendárny rok. V tejto súvislosti dôvodil, že v napadnutom rozhodnutí reagoval na návrhy a dôkazy predložené v odvolaní proti prvostupňovému správne rozhodnutiu, pričom na základe výsledkov dokazovania dospel k záveru, že žalobca nepreukázal skutočnosť, že správu MV SR v ustanovenej zákonnej lehote zaslal dodajúc, že **vo svojom rozhodnutí absolútne nekonštatoval, že žalobca predmetnú správu poslal**, avšak táto neobsahovala zákonom vyžadované náležitosti, pričom mal za to, že správa o činnosti mestskej polície žalobcu bola MV SR doručená až 17. júla 2009, keď ju prevzal pracovník odboru poriadkovej polície prezídia Policajného zboru. Opätovne **zdôraznil, že vo svojom rozhodnutí neuviedol, že správa o činnosti mestskej polície mu bola v podobe e-mailu doručená a preto je pre neho neprípustným konštatovanie krajského súdu, že v konaní bolo nesporne preukázané, že žalobca predmetnú správu poslal riadne a včas vo forme e-mailovej pošty**. Poukázal tiež na to, že spolu s prvostupňovým správne orgánom vychádzali z jednoznačne zisteného skutkového stavu a to, že správa o činnosti obecnej polície žalobcu nebola MV SR zaslaná v zákonom stanovenej lehote. Rovnako mal za to, že žalobca nepreukázal svoje tvrdenie, že správu riadne a včas zaslal vo forme e-mailovej pošty poukazujúc na to, že prvostupňový správne orgán sa vo svojom rozhodnutí dostatočne vysporiadal s tvrdením žalobcu o zaslaní správy o činnosti mestskej polície dňa 31. marca 2009 elektronickou formou, uvedeným na ústnom pojednávaní, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že prostredníctvom odboru telekomunikácií a informatiky Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave zistil skutočnosť, že v dňoch 30. marca 2009, 31. marca 2009 a 1. apríla 2009 nebol z adresy žalobcu (k@m.sk) na adresu žalovaného (j.h@m.sk) doručený žiaden e-mail. Odvolávajúc sa na uvedenú skutočnosť uviedol, že už v prvostupňovom konaní bolo vyvrátené tvrdenie žalobcu, že správu o činnosti mestskej polície zaslal dňa 31. marca 2009 elektronickou formou. Argumentoval ďalej tým, že i napriek tomu, že krajský súd pripustil ako spôsob doručenia správy o činnosti mestskej polície aj e-mailovú formu (s týmto právnym názorom sa však z nižšie uvedených dôvodov nestotožnil), dôkazné bremeno (preukázanie zaslania správy) zaťažuje v tomto prípade žalobcu, ktorý síce k odvolaniu predložil ako dôkaz č. 1 listinu o zaslaní správy, avšak mal za to, že pravosť takejto listiny je spochybniteľná, nakoľko je takýto dôkaz možné vytvoriť samostatne a nie je možné zistiť autenticitu dokumentu. Vo vzťahu k spôsobu resp. k forme, akou má byť predmetná správa o činnosti obecnej polícii za predchádzajúci kalendárny rok odoslaná konštatoval, že je síce nesporné, že zákon o obecnej polícii ani vyhláška č. 532/2003 Z. z. spôsob resp. formu neriešia, nestotožnil sa však s právnym názorom krajského súdu, ktorý tvrdil, že na doručenie predmetnej správy postačuje jej zaslanie e-mailovou poštou (majúc za to, že absencia právnej úpravy nemôže byť vykladaná na ujmu účastníka správneho konania) a zotrval na svojom stanovisku, že táto forma zaslania správy o činnosti obecnej polície, nespĺňa náležitosti zákona o obecnej polícii a vyhlášky č. 532/2003 Z. z.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že z odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového aj druhostupňového správne orgánu vyplýva ich rozpornosť. V tejto súvislosti poukázal na to, že oba správne orgány odôvodňujú, že síce sa preukázal potvrdením o zaslaní emailovej správy zo svojej adresy dňa 31.3.2011 (správne malo byť uvedené dňa 31.3.2009), ale polemizujú o pravosti tohto potvrdenia a domnievajú sa, že mohlo prísť k dodatočným zásahom do tohto potvrdenia, avšak vzápätí, ako keby pripúšťali možnosť, že keby aj takáto správa bola zaslaná, aj tak nespĺňa formálne podmienky podľa príslušných zákonných

ustanovení. Zdôraznil, že odôvodnenie oboch rozhodnutí sa nesie v duchu, že *je síce predložený doklad o zaslaní, ale možno nepravdivý a keby aj bol pravdivý, aj tak nemá správa formálne náležitosti*, pričom zároveň dodal, že hmotnoprávny obsah správy nebol nikdy komentovaný a je teda dôvodné sa domnievať, že bol správny a použitý pre účely, ako zákonodarca sledoval. K nenaplneniu formálnych znakov uviedol, že za zásadný považuje obsah správy majúci za to, že nedostatok niektorých formálnych znakov, ktoré však nie sú charakteru, aby nebolo možné identifikovať kto je odosielateľom správy, komu je správa adresovaná, kedy je správa vyhotovená a aký je jej predmet, nemôžu byť na ujmu odosielateľovi a zhotoviteľovi správy a dodal, že v takomto prípade sa mal správny orgán riadiť jedným zo základných pravidiel správneho konania a postupovať v úzkej súčinnosti so žalobcom a poskytnúť mu potrebné poučenie. Žalobca upriamil pozornosť na to, že konanie správneho orgánu má byť vedené tak, aby posilňovalo dôveru v správnosť rozhodnutia dodajúc, že ak je však rozhodnutie založené len na domnienke, tak nemožno konštatovať, že podkladom pre rozhodnutie bol spoľahlivo zistený skutkový stav. Poukázal na to, že pokiaľ je pre správny orgán nehodnoverné potvrdenie o odoslaní správy, tak presne takú neistú právnu silu má potvrdenie príslušných zložiek prináležiacich pod žalovaného, vyjadrujúce sa k doručeniu resp. nedoručeniu správy a preto mal za to, že jediným hodnoverným podkladom tejto dôkaznej situácie by mohlo byť len znalecké dokazovanie, ktoré by potvrdilo správnosť jednotlivých písomných tvrdení uvedúc záverom, že ak považovali správne orgány niektoré skutočnosti za spochybniteľné, tak ich pochybnosť mali preukázať, ale nemohli si ich svojvoľne vykladať na jeho ujmu. Z vyššie uvedených dôvodov navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdil a zaviazal žalovaného k náhrade trov odvolacieho konania tak, ako budú na výzvu súdu vyčíslené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je spôsobilé vyvolať potrebu zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie z nižšie uvedených dôvodov.

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôvodov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Citované zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené.

Vychádzajúc z obsahu podaného odvolania, predovšetkým so zreteľom na námietku žalovaného poukazujúcou na to, že vo svojom rozhodnutí „absolútne“ nekonštatoval skutočnosť, že žalobca predmetnú správu o činnosti mestskej polície zaslal, avšak táto neobsahovala zákonom požadované náležitosti, ***nedá odvolaciemu súdu iné, ako vzhľadnú túto námietku žalovaného za relevantnú.*** Odvolací súd ***po dôkladnom a viacnásobnom preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj prvostupňového správneho rozhodnutia*** v nich neobjavil skutočnosti, na ktorých je založené odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu a preto pokiaľ krajský súd konštatoval, že ***tvrdenia správnych orgánov si***

značne odporujú a že v konaní žalobca nesporne preukázal, že predmetnú správu poslal riadne a včas vo forme e-mailovej pošty, nedá odvolaciemu súdu iné ako skonštatovať, že tieto tvrdenia krajského súdu nenachádzajú oporu v rozhodnutiach správnych orgánov v danej veci. Navyiac je žiaduce upriamiť pozornosť krajského súdu na skutočnosť, že v správnom súdnictve je súd viazaný žalobou vymedzeným rozsahom a dôvodmi preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia, čomu zodpovedá jeho povinnosť preskúmať správne rozhodnutie iba v danom rozsahu a rozhodnúť o všetkých bodoch žaloby s tým záverom, že v odôvodnení svojho rozhodnutia sa s nimi náležite vysporiada.

Súd nevyhľadáva za účastníka (žalobcu) konkrétne dôvody nezákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktoré podľa § 249 ods. 2 OSP majú tvoriť obsah žaloby a určovať rozsah preskúmania zákonnosti rozhodnutia súdom, ktorým je podľa § 250h OSP viazaný. Z citovaného ustanovenia jasne vyplýva zásada „iudex ne eat petita partium“ (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorú musí súd zásadne aplikovať vo všetkých veciach, v ktorých preskúmava na základe podanej žaloby zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia.

Neušlo pozornosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, že krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného mimo rozsahu žalobných dôvodov, keď žalobca v žalobe nenamietal rozpornosť rozhodnutí správnych orgánov, tak ako ju vyhodnotil krajský súd dodajúc, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu nie je možné zistiť, ako sa krajský súd vypořiadal so skutočne predstretými žalobnými námietkami žalobcu. Z uvedeného dôvodu, bude preto povinnosťou krajského súdu preskúmať zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného v rozsahu všetkých žalobných dôvodov, resp. pokiaľ sa konkrétnymi námietkami zaoberať nemieni, bude jeho povinnosťou uviesť dôvody ich irelevantnosti vo vzťahu k prejednávanej veci, nakoľko v opačnom prípade bude jeho rozsudok opätovne postihnutý vadou nepreskúmateľnosti, ktorá je nateraz príčinou zrušenia napadnutého rozsudku krajského súdu odvolacím súdom v súlade s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f) OSP.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP, súd rozhodnutie zruší, len ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom možno vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorým účastníkovi konania znemožnil realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva, pričom možnosť konať pred súdom prvého stupňa, je účastníkovi odňatá vždy, ak jeho rozhodnutie neposkytuje účastníkovi konania dostatočné argumenty preukazujúce zákonnosť jeho rozhodnutia alebo postupu.

Podľa § 226 OSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, s poukazom na vyššie uvedené, zrušil z procesných dôvodov podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP napadnutý rozsudok a vec podľa § 221 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie bez toho, aby sa zaoberal meritom veci.

O trovách odvolacieho konania rozhodne prvostupňový súd v novom rozhodnutí o veci (§ 224 ods. 3 OSP v spojení s ustanovením § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 30. mája 2012

**JUDr. Jozef Hargaš, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth